

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

președinte –Petru Ursache,

judecătorii –Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2012 de către inculpatul

Negruța Igor Vasiliu, născut la 15 februarie 1975, originar și domiciliat în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 3 ap. 216;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. 15.06.2012 - 17.07.2012 (prima instanță)*
- 2. 18.09.2012 – 30.10.2012 (instanța de apel)*
- 3. 10.09.2013 – 13.11.2013 (instanța de recurs)*

Asupra admisibilității recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 17 iulie 2012, *Negruța Igor Vasiliu* a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal la 4 (patru) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

1.1. Prin aceeași sentință, a fost condamnat Babiuc Veaceslav, însă în privința lui hotărârile judecătorești nu se contestă și nu se examinează în prezent.

2. În fapt, instanța de fond pe baza probelor administrate la dosar a constatat că, *Negruța Igor Vasiliu*, la data de 17 aprilie 2012, pe la orele 09:30, prin înțelegere prealabilă cu Babiuc Veaceslav, aflîndu-se în preajma blocului locativ de pe str. Independenței 28, mun. Chișinău au sustras în mod deschis de la Titica Maria bani în sumă de 1 110 lei, după care au părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzîndu-i ultimei o daună considerabilă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Cebotari Radu în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate din art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, cu încetarea procesului penal din motivul împăcării părților.

În motivarea apelului, autorul a invocat că nu este de acord cu încadrarea juridică a faptelor incriminate inculpatului și consideră că învinuirea adusă în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal nu a fost demonstrată. Inculpatul, la momentul deposedării de bunuri a creat o situație care părea una legitimă și anume, i-a spus părții vătămate că ei au pierdut o sumă importantă de bani și a rugat-o să deschidă geanta pentru a verifica dacă suma de bani indicată de el nu se află la partea vătămată. În așa circumstanțe, partea vătămată a dorit să clarifice situația creată, a deschis geanta și a arătat bunurile pe care le avea, inclusiv banii care îi avea în pașaportul personal. Partea vătămată nu a conștientizat la acel moment faptul, că intenția inculpaților era de a o deposeda de bani, aceasta a înțeles abia după ce infracțiunea a fost consumată, iar inculpatul a dispărut. În momentul consumării infracțiunii, inculpatul i-a spus părții vătămate că i-ar fi căzut ceva jos, la care partea vătămată a reacționat și s-a uitat ce anume i-a căzut. Astfel, în acel moment infracțiunea era deja consumată, adică banii au fost sustrași deja din pașaport, iar partea vătămată tot nu a conștientizat acest fapt. Abia după ce inculpatul a dispărut cu banii, ultima a văzut că lipsesc banii din pașaport și și-a dat seama de faptul că a fost deposedată de bani. Este foarte important dacă partea vătămată a înțeles acest fapt, deoarece aceasta influențează la calificarea corectă a componentei de infracțiune.

În cazul în care făptuitorul a considerat că săvârșește sustragerea pe ascuns, iar în realitate acțiunile lui i-au fost observate sau înțelese adecvat, fapta se va califica ca furt. Prin acțiunile sale și prin situația creată cu faptul pierderii unei sume de bani, inculpatul era ferm convins că partea vătămată nu va observa și nici nu va înțelege faptul sustragerii banilor din pașaport. La fel, era convins că nici Babiuc Veaceslav, care era la un metru distanță de el, nu a înțeles și nici nu a văzut acțiunile de deposedare a banilor. Deci, convingerea lui Negruța Igor era că el săvârșește un furt și nu jaf, adică sustragerea pe ascuns, anume prin crearea acestei situații care la prima vedere părea una legitimă și era ferm convins că partea vătămată o va percepe așa cum și-a dorit inculpatul. Din declarațiile părții vătămate și ale martorului, se concluzionează că convingerea inculpatului că el săvârșește un furt era întemeiată și s-a bazat pe premise de ordin obiectiv.

Astfel, acțiunile inculpatului nu erau proporționale faptei incriminate de către acuzare deoarece nu întruneau latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal.

Mai mult, inculpatul i-a restituit părții vătămate prejudiciul în întregime, iar ultima l-a iertat și a depus cerere de împăcare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2012, a fost respins ca nefondat apelul avocatului Cebotari Radu în numele inculpatului, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a statuat că, potrivit declarațiilor părții vătămate în coraborare cu probele din dosar, toate indică incontestabil că acțiunea de sustragere a banilor a avut loc în mod deschis, în prezența părții vătămate, astfel, inculpatul a comis infracțiunea de jaf.

5. În recursul ordinar declarat de inculpat, se solicită casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care acțiunile sale să fie recalificate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d)

Cod penal, cu încetarea procesului penal din motivul împăcării părților sau aplicarea în privința sa a prevederilor art. 79 Cod penal.

La fel, recurentul menționează faptul că, și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii de furt și nu de jaf, iar prejudiciul cauzat părții vătămate, a fost recuperat integral.

Mai mult, invocă că în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești au fost comise mai multe încălcări de procedură, cum ar fi: respingerea cererii sale privind efectuarea unei confruntări; respingerea cererii părții vătămate privind încetarea procesului penal din motivul împăcării părților și lipsa pretențiilor față de inculpat; ilegalitatea procedurii de prezentare spre recunoaștere a persoanei; la audierea părții vătămate, procurorul a făcut presiuni asupra acesteia, pentru a primi răspunsurile dorite.

6. Verificând argumentele invocate în recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, ca vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, din care se întrevede încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

Potrivit dispoziției art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală invocate în recurs și explicarea problemei de drept de importanță generală adoptată în cauza dată.

În recursul ordinar declarat de inculpat nu este specificat în ce constă problema de drept de importanță generală ce există în cauză și care este eroarea comisă de instanța de apel, ce ar motiva casarea hotărârii.

Din conținutul recursului, Colegiul penal găsește relevante temeiurile prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 10) și 12) Cod de procedură penală, conform cărora, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, iar conform pct. 12) alin. (1) al aceluiași articol, în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Astfel, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face, ca concluzia despre condamnarea lui Negruța Igor în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

În susținerea acesteia, instanța de apel a menționat că prima instanță a făcut o încadrare juridică corectă acțiunilor lui Negruța Igor, bazându-se pe cumulul de probe, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Titica Maria, ale martorului Titica Valeriu cât și prin: procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 17

aprilie 2012 (vol. 1, f.d. 32-33), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 19 aprilie 2012 (vol. 1, f.d. 58-59).

Astfel, instanța de apel just a menționat că argumentul recurentului precum că, a comis infracțiunea de furt și nu de jaf, nu și-a găsit confirmare deoarece din explicațiile părții vătămate rezultă că, inculpatul Negruța Igor în mod deschis, a sustras din pașaportul ultimei bani în sumă de 1 110 lei, fapt văzut de însuși Titica Maria.

Această circumstanță rezultă și din plîngerea părții vătămate datată cu 17 aprilie 2012, conform căreia, Negruța Igor și complicele său, Babiuc Veaceslav în mod deschis i-au sustras suma de 1 100 lei, după care cu banii sustrași au fugit într-o direcție necunoscută (vol. 1, f.d. 23).

Din aceste considerente, instanța de apel corect a concluzionat că acțiunile inițiate ca furt, însă care nu au fost duse pînă la capăt, din cauză că au fost descoperite de către victimă sau de alte persoane, însă, neținîndu-se cont de aceasta, au fost prelungite de către infractor, cu scopul însușirii bunurilor sau reținerii lor, se încadrează în infracțiunea de jaf.

În speța dată, acțiunea de sustragere a banilor a avut loc în mod deschis, în văzul părții vătămate, ceea ce incontestabil demonstrează prezența elementelor constitutive ale infracțiunii de jaf.

Instanța de apel corect a stabilit că inculpatul, prin nerecunoașterea vinovăției în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, urmărește scopul ca acțiunile sale să fie recalificate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, sancțiunea căruia prevede o pedeapsă mai blîndă decît cea a acțiunilor de jaf, cît și scopul încetării procesului penal din motivul împăcării părților, cu aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal.

Cît privește pedeapsa stabilită inculpatului, la aplicarea acesteia, s-a ținut cont pe deplin de prevederile art. 75-77 Cod penal, ea fiind echitabilă, adecvată personalității inculpatului, faptelor comise, dar și circumstanțelor cauzei.

Mai mult ca atît, argumentele reținute de inculpat au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar aceasta, respectînd prevederile art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, just respingîndu-le.

Ținînd cont de cele enunțate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție enunță că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Din aceste motive, în conformitate cu prevederile pct. 4) alin. (2) art. 432 Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Negruța Igor Vasiliu* împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2012 în cauza penală în privința sa, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 decembrie 2013.

Președinte

(semnătura)

Petru Ursache

Judecător

(semnătura)

Ghenadie Nicolaev

Judecător

(semnătura)

Vladimir Timofti

Copia corespunde originalului

Judecător:

Ghenadie Nicolaev

